

les ad paa. Lad os derfor faae Forslagene at se, saa kan man jo debattere dem, saa kunne jo ogsaa de, der ikke sidde i Udvalget, faae en Dom om, hvorvidt det er rigtigt, man behøver jo ikke at være Udvalgsmedlem for at danne sig en Mening om Forslag, der ere stillede af Udvalgsmedlemmer. Til den ærede Ordfører skal jeg bemærke, at jeg antager, at vi ere naaede til det Standpunkt — jeg for min Part er det, og jeg antager ogsaa, at en stor Del af Befolkningen snart vil naae det — at den Slags Argumenter, hvorfor man faar Nos i en Sag af ren upolitisk Natur, giver man ikke meget for, de ere ikke i høj Kurs. Jeg gjentager mit Ønske om at faae de Forslag at se, som Mindretallet holder for sig selv. Til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm) skal jeg bemærke, at naar han sagde, at Følgerne af den Stilling, Mindretallet indtog og jeg indtog — jeg stemmer forøvrigt idag med Flertallet eller lader være at stemme — blev den, at den paagjældende Mand ikke fik Noget, at han blev ved de 1,300 Kr. istedetfor at faae 2,400 Kr., at altsaa hans Løn blev mindre, da er det ikke Tilfældet. Det kan være, at det bliver ved det Bestaaende, men hans Løn bliver ingenlunde mindre. Følgen bliver, at han bliver ved at være Stationsforvalter, Lotterikollektor, Handelsmand og meget mere, rimeligvis med større Fortjeneste; men den, der har saa mange Tern i Slden, kan naturligvis ikke passe Alt lige godt, og Følgen er naturligvis den, at man ikke, saalænge han er saaledes stillet, med nogen Kraft kan klage over Sammenblandingen. Jeg har jo ikke nævnt, hvilket Possked jeg sigter til, men det ærede Medlem kan jo selv vide, hvad det er; jeg vil ikke dermed sige Noget mod den paagjældende Embedsmand, det ligger slet ikke for, det er simpelt hen Sagen, vi her forhandle, men Følgen bliver ikke den, at hans Løn bliver mindre, den bliver snarere større, som Forholdene ere.

Ordføreren (Lauber): Det ærede Medlem kan da umulig have Noget imod, at man overlader til Regjeringen at afgjøre i Forening med Rigsdagen, om der muligvis kan findes Tilfælde — og jeg antager ikke saa ganske saa Tilfælde — hvor saadanne Forbindelser mellem Stationsforvalterembeder og Postmesterembeder kunne finde Sted. Man tænker naturligvis paa de mindre, ja egentlig talt de allermindste Embeder af begge Klasser; men det maa dog anses for heldigt, at man har en Bestemmelse i Lønningsloven, som gjør det muligt for Regjeringen at tage Initiativet i saadanne Sager, hvor Anledning hertil findes, og det er det Hele, der fremkommer ved det Forslag, der staar her. Forslaget er stillet under en saa beskeden Form, at der ikke er sagt Nogetsomhelst om, at Noget skal være; det er i Virkeligheden ganske overladt til Regjeringen at tage Initiativet paa Finansloven

ligeoverfor Finansudvalget med Hensyn til saadanne Spørgsmaal. — Naar det ærede Medlem nu atter taler om, at de 8—10,000 Kr. — hvorvidt dette Tal er rigtigt, skal jeg slet ikke komme ind paa, — er for lidt til at være os imellem, saa skulde han dog henvende denne Bemærkning nærmere til Mindretallet end til Flertallet. Hvorfor henvender han sig netop til Flertallet og forlanger, at Flertallet skal give disse 8—10,000? Hvorfor siger han ikke til Mindretallet: Flertallet er gaaet 24 pSt. op; det maa I være tilfredse med, hvorfor ville I dog forlange en 8—10,000 til? Hvorfor skal det gaa op til 26 eller 27 pSt.? Saaledes burde det ærede Medlem sige; men det ærede Medlem er efter det Standpunkt, han indtager i Sagen, tilbøjelig til at rette alle Anker mod Flertallet, fordi det ikke vil gaa ind paa Regjeringens Forslag. Det ærede Medlem vilde opnaa langt Mere, hvis han vilde erindre, hvorledes det er gaaet til ved tidligere Lønningsloves Behandling, at man kun opnaar Noget ved at vise Fasthed overfor det Træk, der udgøes fra Regjeringens Side og fra andre Sider i Lønningsfager. Lønningsfager ere ingenlunde upolitiske Spørgsmaal, ingenlunde! De have vigtige politiske Momenter i sig, og det er høist mærkeligt i dette Dieblit, hvor netop et Lønningsspørgsmaal er i Fællesudvalg, og man rundt om i alle mulige Blade kan læse om de Virkninger, denne Sags Behandling kan have for vort politiske Liv, at man da vil sige, at Lønningsfager ikke ere politiske Spørgsmaal. — Den høitærede Minister maa virkelig have mig undskyldt, at jeg ikke ligeoverfor ham har kunnet forudsætte nogen Smødetommen fra Regjeringens Side eller nogen som helst Mulighed for en Overenskomst, eftersom den høitærede Minister ikke i Udvalget har indlært sig paa nogetsomhelst af de Spørgsmaal, som der er Tale om. Efter den Maade, hvorpaa den høitærede Minister stillede sig i Udvalget, som var aldeles den samme, hvorpaa han stillede sig her efter sin første Udtalelse, havde jeg ikke, nogensomhelst Aarsag til at forudsætte Muligheden af en Overenskomst, og som en Følge deraf har jeg maattet udtale mig idag, som jeg har gjort. Forøvrigt vil jeg, for at der ikke skal lægges mere ind i mine Uttringer, end jeg har villet sige, udtale, at dersom den høitærede Minister i Udvalget og her var fremkommen med en indgaaende Drøftelse af de Spørgsmaal, der ere os imellem, vilde jeg for mit Vedkommende, og jeg er overbevist om det hele Flertal, have taget den høitærede Ministers Bemærkninger under alvorlig Overveielse. hvilket Resultat der kunde være fremkommet, har jeg ingen Formodning om, og jeg skal heller ikke udtale mig derom, men efter den høitærede Ministers Stilling være vi fra Udvalgets Side fuldkommen henviste til at lade Betænkningen gaa til Thinget, saaledes som vi havde sendt den til